

IFJ. BÁLDY PÁL

(1944 június 21 — 1974 február 14)

Huszzonegy lövéses végtiszteletteladással búcsúzott Detroitban az Air Force dicső múltú és nagy jövő előtt állt, teljesítményeiért és kimagasló repülőtisztí képeiségeiért különlegesen megbecsült kapitányától.

A csillagos lobogóval borított koporsó két végénél a 456. Bombardment Wing, a 744. Bomb Squadron és a detroiti MHBK csoport gyászlatyolos csapataszólót rázta, csattogtatta szomorú ólmos égboltozat alatt a jeges februári szél.

Megrendítő, fájdalmas nap volt.

Megint temettünk. Megint letört egy erőteljes, nemes hajtás a száműzött magyarság életének oly sok tragédiától gyötört, megtépett fájáról. Ahogy a magyarság nevében a kiváló pilótatisztet gyermekkorától ismerő Nt. Asbóth Gyula, volt m. kir. tábori esperes fájdalmasan búcsúztatva mondta a lelki, szellemi és testi értékekkel gazdagon megáldott ifj. Báldy Pálról "témekelt az örök Teremtő" és nincs is vigasz, "csak szenvedni lehet" a veszteség, a csapás súlya alatt.

Kora ifjúsága óta vágyaitól lütött álma a repülés volt. Nagy szorgalommal, szívvel-lelékkel dolgozott, hogy vágyából hivatás lehessen.

Mint az University of Detroit hallgatója, szabad idejét a polgári pilótaképesítés megszerzésére fordította és tanulmányai mellett, az egyetemen belül Air Force kiképzésre jelentkezett.

Álmai valóra váltak. Az egyetemi diploma átnyújtásával egyidejűleg repülőhadnagyi kinevezést és hivatásos repülőtiszt állományba meghibást kapott. Texasban folytatódott kiképzése jet-pilótává, és rövidesen mellére került a "Silver Wing" s a "Distinguished Flying Cross" kitüntetést.

Egy teljes évet tölt Vietnámban, mindennapos bevetéssel, mint felderítő egységek pilótája. Személyi és anyagi veszteség nélkül volt képes a szovjet rekétatűzzel elárasztott légtéren áttörve feladatát elvégezni. Teljesítménye oly kimagasló volt, hogy óriás szállítógépek vezérpilótájává nevezték ki. Egy-egy repülésnél többszáz főnyi harcsoport éllete és célbaérkezése bízott rá. Ezt a feladatsorozatot is tökéletes pontossággal, veszteség nélkül teljesítve, a B52-es bombázókötélék pilótakapitánya lett. Egységével együtt Kambodzsából tért vissza a St. Antonio-i Air Force base-re, ahol a hőseges hadítapasztalattal rendelkező és oly sikeres harci repülőkapitánya a B52-es gépekkel folytatandó kiképzés feladatát bízták.

Február 8. volt a végzetes nap.

Ismételt felszállás-landolás a hatalmas bombázóva. Egyik földet érintésnél a gép robbant és belseje lángokba borult. — Baldy kapitány a coopilóta ablakát kitörve, lángoló látkyként, de kijutott a gépből. Földhöz verve magát, próbált a lángoktól szabadulni, majd látva, hogy segíti nem követi őt a kitört ablakon át, égő testét a gép ajtajához vonszolta, hogy azt kívülről felleszítve mentse bajtársait. A robbanástól roncsolódott gép ajtajait nem lehetett már megnyitni, csak ő élte túl e tragikus perceket.

Borzalmasan összeégve, de eszméletét nem veszítve került a bázis hatalmas kórházába, ahol — fájdalom — azonnal látni lehetett, hogy menthetetlen.

Héthetes kicsi fiúkkal, egy másik légitámaszpályáról érkező eleségét és Detroitból érkező szülei az orvosok ezzel fogadták: "Nincs remény, 90 százalékos égésben szenvedő testéből a földi küldetését teljesített lélek el fog szállni!"

Egy-egy halk szóra szeretettel felé még képes volt, de amikor megkondult az air base templomának harangja érte és bajtársaiért, szólt az Ige: "... Kik küldjek el és ki megy el értük? Imho! vagyok én, küldj el engem!" (Ésaiás 6:8.) — amikor felzendült a "Lord, Guard and Guide The Man Who Fly" Air Force Hymnusz és "Captain Paul J. Baldy Crew Commander" neve rákerült a Strategic Air Command templomának "Memorial Window"-jára, hős lelkét a szenvedő testtől megváltotta az égi akarat.

Detroit magyarsága mély döbbenettel fogadta a rövid, de oly sikeres hős életre elküldetett, koporsóban érkező ifj. Baldy Pált, és könnyekbe borult szemek vették körül az ottani magyar életére, közös származástudat fenntartásáért 1951 óta lankadatlanul, küldetésstudattal, nagy hittel és sok áldozattal helytálló Baldy családot, melynek családfője, Baldy Pál a volt m. kir. honvédség őrnagya, 25 esztendeje a detroiti bajtársi életnek osztatlan tiszteletet és ragaszkodó szeretettel kiérdemelt vezetője.

Ott állt ki nem fejezhető fájdalommal a szülői pár, megbízhatóságra, kötelességtudásra és a befogadó haza hű és becsületes szolgálatra nevelt, hős bátyjukhoz méltó három gyermekük, és ott állt az Air Force-tól kirendelt "escort"-tal a harctéri szolgálatban, a légierők női hadtestében századosi rendfokozatig emelkedett ápolónő, az összetört szívű fiatal özvegy, amikor felsírt a végtiszteletadási záró hús kürtszó, és a sorfal parancsnoka átnyújtotta neki a csillagsávos nemzeti lobogót férje koporsójáról.

